

Hogyan került ki Németország a csődből?

2012. 01. 5. csütörtök. - 22:56 Kitartás

"Mi nem voltunk bolondok, hogy olyan fizetőeszközt vezessünk be, amelynek alapja az arany, amellyel nem rendelkezünk, hanem minden kibocsátott márkáért 1 márka értékű elvégzett munkát vagy megtermelt árut követeltünk meg... abban az időben nevettünk a bankárainkon, akik azon a nézetten voltak, hogy a fizetőeszköz értékét az arany és az állami bank pincéjében nyugvó értékpapírok szabályozzák." - Adolf Hitler

Amikor Hitler hatalomra került, az ország teljesen és reménytelenül össze volt törve. A Versailles-i Békeszerződés elképesztő jóvátételi fizetési kötelezettséget rótt a német népre, amelytől azt várták, hogy megtéríti a háború valamennyi résztvevőjének költségeit - az összköltség az országban lévő tulajdon értékének háromszorosát tette ki. A márkával űzött spekuláció a márka zuhanását okozta, kiváltva a modern idők egyik legrosszabb, nekivadult inflációját. Az infláció csúcspontján a 100 milliárd márkát kitevő bankjegyekkel teli talicskáért nem lehetett vásárolni még egy kenyércipőt sem. Az ország kincstára üres volt, és sok-sok otthon és nagy földterület a bankok és a spekulánsok prédája lett. Nagyon sokan kunyhóban laktak és éheztek. Sohasem fordult elő semmi ilyesmi korábban - a nemzeti valuta teljes össze-omlása, a nép megtakarított pénzének, az üzleteknek és általában a gazdasági életnek teljes megsemmisülése. A helyzetet tovább rontotta, hogy az évtized végén beköszöntött a nagy világgazdasági válság. Németországnak nem volt más választása, mint az, hogy a nemzetközi hitelezők kamatrabszolgásgába hajtja fejét. Meglehet azonban, hogy ez csak a látszat volt.

Hitler és a nemzetiszocialisták, akik 1933-ra hatalomra kerültek, a nemzetközi bankkartell terveit megghiúsították, mégpedig azzal, hogy kibocsátották a maguk pénzét. Ebben ők Ábrahám Lincolnt utánozták, aki az amerikai polgárháborút a kormány által kibocsátott papírpénzzel konszolidálta, amelyet "dollárbankjegynek" nevezett el.

Hitler a maga nemzeti hitelprogramját egy közmunkaterv elgondolásával kezdte el. A konszolidációra irányuló tervei magukba foglalták a folyók szabályozását, a középületek és magánlakások rendbetételét, az utak, hidak, csatornák és kikötői berendezések építését. A különféle programok tervezett költségét a nemzeti valuta 1 milliárd egységében rögzítették.

Ezt követően 1 milliárd nem-inflációs váltót, amit kincstári munkabizonylatnak neveztek, bocsátottak ki e költség ellenében. Több millió embert vontak be a munkába ezeknek a terveknek a keretében, és a munkásokat kincstárjegyekkel fizették. A kormány által kibocsátott pénznek nem az arany, hanem a valós érték volt az alapja. Ez lényegében a kormány számára kifejtett munkának és megtermelt árunak elismervénye volt.

Hitler ezt mondta: "Minden kibocsátott márkáért 1 márka értékű elvégzett munkát vagy megtermelt árut követeltünk meg." Ezután a munkások ezeket a bizonylatokat más árukra és szolgáltatásokra költötték el, még több munkát teremtve még több ember részére.

A munkanélküliség gondja két éven belül megoldódott, és az ország újra talpra állt. Szilárd, stabil pénzzel rendelkezett, nem volt adóssága, véget ért az infláció, ugyanakkor, amikor az USA-ban és más nyugati országokban még mindig milliók voltak munka nélkül és éltek segélyeken. Sőt, Németországnak sikerült helyreállítania a külkereskedelmét, noha megtagadták tőle a külföldi hitelt és a külföld részéről gazdasági bojkottot vezettek be ellene. Sikerét azzal érte el, hogy barter rendszert alkalmazott: berendezéseket és árukat közvetlenül, a nemzetközi bankokat megkerülve cserélt el más országokkal. A közvetlen cserének ez a rendszere adósság és kereskedelmi deficit nélkül működött. Németország gazdasági kísérlete, Lincolnéhoz hasonlóan, rövid életű volt, de tartós emlékműveket hagyott utódaira, közöttük a híres autóutakat, a világ első kiterjedt autópálya-rendszerét.

Egy kis szellemes mondásban, amely összefoglalja a "dollárbankjegy" - csodának német változatát, Dr. Hjalmar Schachtot idézték, aki abban az időben a Német Központi Bank feje volt.

Egy amerikai bankár megjegyezte: "Dr. Schacht, jöjjön el Amerikába. Nekünk sok pénzünk van, és ez az igazi bankárság."

Schacht így válaszolt: "Ön jöjjön el Berlinbe. Nekünk nincs pénzünk. Ez az igazi bankárság."

Noha Hitlert a történelemkönyvek becstelennek ábrázolják, valójában ő nagyon népszerű volt a német nép körében. Stephen Zarlenga a "The Lost Science of Money" című könyvében arra mutat rá, hogy ez azért volt, mert egy időre kiszabadította Németországot az angol gazdasági elméletből -, abból az elméletből, amely szerint a pénzt kölcsönözni kell egy magán bankkartell aranytartaléka ellenében és nem közvetlenül kibocsátani a kormány által.

Dr. Henry Makow kanadai kutató szerint ez lehetett a fő érv amellest, hogy Hitlert meg kellett állítani: Hitler kikerülte a nemzetközi bankárokat és saját pénzt teremtett.

Makow idéz C. G. Rakovszkijnak, a szovjet bolsevizmus egyik alapítójának, Trockij bizalmasának a kihallgatásából, akit Sztálin alatt, a Szovjetunióban tartott kirakatperek során, 1938-ban bíróság elé állítottak.

Rakovszkij szerint Hitler "magához vette a pénzteremtés kiváltságát, mégpedig nemcsak annak fizikai, de pénzügyi részét is: átvette a pénzkibocsátás gépezetét és azt az állam javára működtette... El tudják képzelni, hogy mi következett volna..., ha ez megfertőz számos országot, ... ha el tudják képzelni, képzeljék el azután annak ellenforradalmi funkcióit is".

A közgazdász Henry C. K. Liu írja Németország jelentős átalakulásáról:

"A nácik 1933-ban jutottak hatalomra Németországban, amikor az ország gazdasági helyzete a végzetes háborús jóvátételi kötelezettségektől sújtva a teljes összeomlásban volt, és amikor nem volt semmi remény a külföldi beruházásokra vagy hitelekre. Mégis a Harmadik Birodalom - a hathatós hitelpolitikára és a teljes foglalkoztatást célul kitűző közmunkaprogramra épülő - független valutapolitikájának segítségével képes volt a csődbe jutott Németországot (amely meg volt fosztva tengeren túli gyarmataitól) négy év alatt a legerősebb európai gazdasági hatalommá változtatni, még azelőtt, hogy a fegyverkezés beruházásai megkezdődtek volna."

A "Billions for the Bankers, Debt for the People" című (1984-es) könyvében Sheldon Emry ezt így kommentálta:

"Németország 1935-től kezdve adósságmentes és kamatmentes pénzt bocsátott ki, amit a mély süllyedésből világhatalommá történő elképesztően gyors felemelkedése tett lehetővé. Németország 1935-től 1945-ig arany és adósság nélkül finanszírozta teljes kormányzati és háborús tevékenységét. Ez magyarázza, hogy az egész kommunista és kapitalista világ úgy határozott, hogy megsemmisíti az Európa feletti német uralmat és visszaviszi Európát a bankárok pokoli uralma alá. A pénznek ez a történelme viszont még meg sem jelenik

napjainkban az (állami) iskolák tankönyveiben."

Ellen Brown

Szittyakürt

2008. június

(Fordította: Tudós - Takács János)